FRANKRIJK.

Stads- & Provincieniews.

Mislukte pogingen om brandkastes open te breken. — De laatste dagen wordt er in Frankrijk weer herhaaldelijk melding gemaakt van inbraken, waarbij geprooid wordt de brandkast open te breken. Maandag morgen werd in een verversij te Fleurs-Breucq ontdekt, dat 's nachts bezoek was geweest van inbrekers. Met een zwaren hamer, dien zij in een der werkplaatsen hadden gevonden, probeerden de ongewenschte bezoekers de brandkast open te breken. Zij slaagden hierin echter niet. Ondanks het feit dat de kast overal beschadigd werd, bleef het slot stevig gesloten, zoodat de inbrekers weer onverrichterzaak moesten terugkeeren.

In denzelfden nacht werd op bijzonder stoutmoedige wijze ingebroken in een wisselwerij te Halewijn. Ook hier werd getracht de brandkast open te breken, waarin de inbrekers waarschijnlijk het geld voor het uitbetalen van de loonen aanwezig dachten. Zij werden echter bij hun werk gestoord en moesten de vlucht nemen zonder iets te kunnen buitmaken.

In de brandkast waren reeds een twaalftal gaten geboord. Men heeft een aantal vingerafdrukken gevonden, waardoor men hoopt spoedig op het spoor van die dieven te zijn.

— Een hongerstaking in de gevangenis. Een herbergierster uit Angres, bij Bethune, mevr. Decoupigny, die wegens diefstal tot twee jaar gevangenistraf was veroordeeld, was onlangs tijdelijk gelaten in de gevangenis van Cuiney, bij Douai, een hongerstaking beginnen. De vrouw deed dit uit protest, daar zij beweerde onschuldig te zijn.

Ondanks alle waarschuwingen bleef zij in haar houding volharden en weigerde eenig voedsel tot zich te nemen, met het gevolg, dat zij thans van uitputting is overleden.

RUSLAND.

Rond de dood der Tsarenfamilie. — ENGELAND'S HOUDING TEGENOVER DEN TSAAR. — Naar verluidt, is te Londen onder den titel « De Ontbinding van een Rijk », een book verschenen dat opheldering moet geven, waar Engeland te begeven waren hun leven in veiligheid zou geweest zijn.

Haar vader had den wensch uitgeuitkt voor zijn dood er over die zaak een boek te schrijven. Hij wilde een book uitgeven om de waarheid te doen kennen betreffende de poging van de tsarenfamilie om uit Rusland te ontsnappen.

Dus ging hij documenten raadplegen in het ministerie van buitenlandsche zaken te Londen : en daar werd hem allemaal zoo gemakkelijk niet ging, toen vader weg was. Het deed mij heel aardig aan, dat ik te werken had voor mijn dienstheer, vader.

In den beginne had ik er dan ook een grooten hekel aan, doch dat is stilaan geleerd en ik beken u gaarne, dat op het laatst, mij het werken zeer goed ging en dat ik tevreden was dat alles op die wijze gereeld werd.

« Het is dus ook zeer duidelijk, dat een dergelijk tijdperk in mijn leven mij heelemaal veranderd heeft en dat ik de wereld thans met heel andere oogen beziet. Daar dan ook, Gimsie, maak ik er u geen verwijt van, dat gij arm zijt. Wat vader betreft, hij zal u zeker gaarne helpen en zich wreld toonen, om u een of ander werk in uw fabriek aan de hand te doen.

— Maar mijn beste Meg, gij zoudt toch niet willen, dat ik je zulke een beestige plaats als een fabrieke te zien, gaan werken!

Dat zou ik in geen geval doen!

Hier had de heer Becerley zijn neus voorbij geklapt. Hier had hij zijn hert gepend, op een wijze, die hem weinig goed doen zou. Maar het was toch al te ook, hem over een derdelijk verwerkingsplaats te spreken, hem, de zoon van een edele familie. Denk eens na, een baronet die in een fabrieke zou werken, dat ware toch al te gek. Het geleek hem wel, dat Margaretha geduldelijk van haar verstand beroofd was.

— Ja, het is natuurlijk maar eene verondersteling. Gij kunt misschien de werkster een of andere in het zicht hebben. Zeg, hebt gij soms al gedacht, op werken ? Nu, ik ben ware uitschaal ? Zeg bid mij maar, zeg wat gee denkt te doen om ons aan de uw onderhond en in dat van de vrouw die gij toch zoo dolgarne tot echtgenote hebben zoudt. Ge begrijpt toch dat het zoodig zijn zal, dat ge teminste iets doen zoudt.

Zij sprak op zulk een onschuldigen toon, dat de toestand van oogenblik tot oogenblik al hachelijker werd, dat hij heelmaal niet goed meer wist wat hij doen of laten moest. Het werd hem dan ook aangaan moeilijker, haar gepraat te kunnen antwoorden. Maar toch kon hij niet doen dan verder praten.

— Neen . . . zegde hij, voor het oogenblik moet ik u zegven, dat ik niets in het zicht heb. Maar later zou dat wel kunnen gebeuren. Eens dat wij zoover zijn, zou het u zeker misschien aangenaam zijn, dat ik dan in eenige zaken als aandeelhouder te plaatsen, zoodat ik slechte alle weken eenige uren zou te werken hebben.

« En dan nog Meg, wij zijn onzin aan 't vertellen. Gij zelf zoudt immers toch niet kunnen velen, dat ik, gelijk de eenste de beste werkman, zou aan den arbeid gaan. Het is toch steeds mijn ideaal geweest bij u te zijn, met u te praten, u ever mijn lieve te spreken en, wanneer dit een beje afgezongen is, wel, dan konden wij toch op reis gaan. Wij konden de wereld eens gaan zien, eens naar Monte-Carlo gaan. Meg, weet ge nog hoe dikwijls gij mij gezegd hebt, dat gij zoo graag uwe kansen eens zoudt beproeven aan de speeltafels van Monte-Carlo.

« Eens dat wij gehuwd zijn, zou dit voor u dan nog niet moeilijk weten. Met mijn naam, dat begrijpt ge toch, is men overal welkom, geraakt men op alle plaatsen, waar anderen zelfs niet aan denken mogen, ook binnengelaten te worden.

— Goed, goed, maar dat zijn allemaal zaken, die geld kosten en.... hoe gaat gij aan geld zevaten ? Wij moeten teminste een kapitaal hebben.

— Maar kindje lief, uw vader heeft eene fortuin, waarmede hij gemakkelijk een half dozijn menschen in wekelde zou kunnen leven, en gij.... gij zijt zijn eenige dochter, Meg.

Nu was de tijd gekomen voor Margaretha om te spreken, en zij hield zich in ook in het geheel niet meer in. Zij staarde Becerley aan en een zonderling vuur sprak uit haar oogen.

— Zoo, dat is het dan eigenlijk, zegde zij Nu zijn we eindelijk tot het standpunt gekomen, nu kunnen wij zegven, dat wij den grond der zaak kennen, en Augustus, die gevoelde dat reeds lang, hoor, zeker, die wist dat het daar op uitloopen moest. Maar ik hield er aan u eerst zooveer mogelijk met vrijen teugel te laten loopen, ik wilde niets uw eigen mond verwachtte wat of ge eigenlijk achter zat en.... nu zijn we zoover. Ni weten we juist hoever we staan.

Hij keek met angst eens om hem heen.

— Wees toch voorzichtig, Meg, als gij zoo doorgaat, hebben wij alle kans, dat iemand ons zou afluisteren. Ik denk, dat gij toch uwe stem wat zoudt kunnen mindder luid laten hooren. Spreek stiller ?

Zij lachte hem in het gelaat uit.

— Neen, zegde zij, ik ben u juist iets waar ik niet aan denk. Ik weet nu juist wie gij zijt en wat gij voor u ik zie niet de minste noodzakelijkheid om, waarom ik stiller zou spreken, dan ik nu doe.

— Maar luistert gij nu toch eens een oogenblikje.

— Neen, ik ben niet meer zinnens te luisteren. Nu is uwe beurt gekomen, om dit te doen. Gij zijt niets anders dan een dertuinjongen, die geroofd werd, toen die niet de minste achting, nog minder het kleinste vertrouwen waard is. Wanneer ik nog in de grootte kostschool was, dan heb ik het wel beter begrepen, dan ik u hebt gij u ook gewaardigd, een beetje uit uw weg te gaanen u op mijn pad te wagen.

« Het is dan ook dom, dat ik moet bekennen, dat ik er toen waarlijk wel een beetje mede ingenomen was. In dien tijd heb ik er waarlijk wel eens aan gedacht, om een schone dag te kunnen zeggen, ik meer ik « My Lady » genoemd werd. Ik hield aan u en zou inderdaad geveld geweest zijn dat ik hebben moest, dat u zooveel zou hebben hooren noemen. Gij had mij heelemaal om uw vinger gewonden en daar moet ge fier om zijn. Maar.... sindsdien tijd is er nu veel voorgevallen. Ik ben een gerechtigd vaderlijk bezit, dat ik mij vrijen teugel te laten loopen, ik wilde niets uw mond verwachtte wat of ge eigenlijk achter zat en.... nu zijn we zoover. Ni weten we juist hoever we staan.

Hij keek met angst eens om hem heen.

— Wees toch voorzichtig, Meg, als gij zoo doorgaat, hebben wij alle kans, dat iemand ons zou afluisteren. Ik denk, dat gij toch uwe stem wat zoudt kunnen mindder luid laten hooren. Spreek stiller ?

Zij lachte hem in het gelaat uit.

— Neen, zegde zij, ik ben u juist iets waar ik niet aan denk. Ik weet nu juist wie gij zijt en wat gij voor u ik zie niet de minste noodzakelijkheid om, waarom ik stiller zou spreken, dan ik nu doe.

— Maar luistert gij nu toch eens een oogenblikje.

— Neen, ik ben niet meer zinnens te luisteren. Nu is uwe beurt gekomen, om dit te doen. Gij zijt niets anders dan een dertuinjongen, die geroofd werd, toen die niet de minste achting, nog minder het kleinste vertrouwen waard is. Wanneer ik nog in de grootte kostschool was, dan heb ik het wel beter begrepen, dan